

РОБЪРТ ШЕКЛИ
А МЕЖДУВРЕМЕННО, ДА СЕ
ВЪРНЕМ КЪМ
ПРИСПИВАТЕЛНОТО

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

БЕЗСМИСЛЕНО ПРЕСЛЕДВАНЕ

За Аркади Варадин, бивш илюзионист, а сега търсен под дърво и камък престъпник, това май беше краят. Спокоен и изобретателен пред опасността, сръчен и безмилостен, опасен като южноафриканска усойница, майстор на илюзията и фантастичните бягства, тесноликният Варадин този път бе надминал себе си.

След зрелищно бягство от строго охранявания затвор „Денинг“, всеки друг би се скрил. Но не и Варадин. Макар и сам, той бе обрал една банка в малкото градче Крезус в Майн. При бягството бе убил двама от пазачите, които имаха глупостта да посегнат към оръжието си. Бе откраднал една кола и бе избягал.

Но после късметът го изостави. Агентите на ФБР чакаха точно това. Само след час те бяха по следите на Варадин. Дори и тогава ловкият престъпник би могъл да избяга, но бензинът на откраднатата кола свърши.

Варадин заряза колата и тръгна из планините. Петима агенти на ФБР го следваха. Варадин свали двама от тях отдалеч с шест изстрела на револвера си. Нямаше повече муниции. А оставаха още трима агенти и местният водач, които изкачваха планината подире му.

Лоша работа! Варадин забърза. Сега притежаваше само 75 000 долара от парите на банката и комплекта си за бягство. Опита да се отърве от преследвачите като ги водеше по стръмнините, а после пресичаше проломите. Но водачът от Мейн не можеше да бъде объркан в родните си гори. Разстоянието между преследван и преследвачи неизбежно намаляваше.

Накрая Варадин се намери върху един черен път. Той тръгна по него и стигна до една кариера за добив на гранит. Скалите се спускаха стъпаловидно към покритото с едри отломки дъно. Можеше да се слезе надолу, но агентите на ФБР щяха да го хванат преди да стигне дъното.

Той се огледа. Кариерата бе обсипана с камъни от всякакви форми и размери. Късметът на Варадин, фантастичния му късмет все още бе с него. Време беше за последната илюзия.

Той разтвори комплекта за бягство и измъкна отвътре специално фолио, изработено по негова поръчка. Бързите му пръсти направиха рамка от клонки, които той завърза с връзките на обувките си. Той я покри с фолиото, което натърка с пръст и гранитен прах. Когато свърши, отстъпи и огледа работата си.

Да, приличаше на всеки от останалите големи камъни, с изключение на дупката отстрани.

Варадин се вмъкна през тази дупка и опъна след себе си последния лист фолио, като остави само един малък отвор за свеж въздух. Беше се скрил напълно. Сега с фантастично търпение, той зачака да види дали номерът му ще мине.

Само след минути агентите на ФБР и водачът им стигнаха кариерата. Те я претърсиха внимателно, после отидоха до ръба и погледнаха надолу. Накрая седнаха върху един от големите камъни.

— Трябва да е скочил — предположи водачът.

— Не ми се вярва — каза главният агент. — Ти не познаваш Варадин.

— Е, да, ама го няма — отвърна водачът. — А не може да е минал зад нас.

Главният агент изръмжа и се замисли. Той извади една цигара, захапа я и драсна с клечка кибрит по камъка до краката му. Кибритът не се запали.

— Странно — каза той. — Или кибритът ми се е намокрил, или камъните тук са меки.

Водачът повдигна рамене.

Агентът тъкмо щеше да каже още нещо, когато един стар камион с десетина души в каросерията влезе в каменоломната.

— Хванахте ли го вече? — попита шофьорът.

— Не — отвърна агентът. — Предполагам, че е прехвърлил върха.

— Здравата бяга — каза шофьорът. — В такъв случай, ако вие, господа, нямате нищо против...

Агентът от ФБР повдигна рамене.

— Добре, предполагам, че ще трябва да го зачеркнем. — Той се изправи и заедно с водача и останалите агенти излязоха от кариерата.

— Хубаво, момчета — заговори шофьорът. — Да се хващаме за работа.

Десетината мъже слязоха от камиона, на който се четеше надпис:
„КОРПОРАЦИЯ ЗА ДОБИВ НА ГРАНИТ, ИЗТОЧЕН МЕЙН“.

— Тед — викна шофьорът. — Можеш да сложиш първия
експлозив под онзи голям камък, на който беше седнал господинът.

МАСКИРАНИЯТ АГЕНТ

Джеймс Хадли, известният агент на тайните служби, бе хванат. По пътя към истанбулското летище враговете го бяха натикали в задънена улица близо до „Златния рог“. Те го наблъскаха в една дълга черна лимузина, карана от мазен грък с белязано лице. Колата и шофьорът чакаха отвън, докато похитителите на Хадли го поведоха по стълбите в една мръсна стая в арменския квартал на Истанбул, недалеч от улица „Шафр“.

Това бе най-ужасното място, където би могъл да попадне някога известният агент. Завързаха го за тежък стол. Пред него бе застанал Антон Лупеску, садистичния шеф на румънската тайна полиция и неумолим враг на Западните служби. От двете му страни бяха застанали Чанг — невъзмутимият главен помощник на Лупеску и мадам Уй — хладната, красива евроазиатка.

— Американска свиня — изсъска Лупеску. — Ще ни кажеш ли къде си скрил плановете на новата американска високоорбитна подмолекулярна тристепенна ракетна система?

Хадли едва се усмихна под парцала, с който му бяха вързали устата.

— Приятелю — тихо продължи Лупеску. — Има болка, която човек не може да издържи. Защо не си спестиш мъките?

Сивите очи на Хадли гледаха весело. Той не отговори.

— Донесете инструментите за мъчения — изсъска Лупеску. — Ще накараме това капиталистическо куче да проговори.

Чанг и мадам Уй излязоха от стаята. Лупеску бързо развърза Хадли.

— Трябва да побързаме, приятелю — каза той. — Те ще се върнат след миг.

— Не разбирам — проговори Хадли. — Ти си...

— Британски агент 432 на вашите услуги — отвърна Лупеску като се поклонил с хитро проблясващи очи. — Не можех да се разкрия

докато Чанг и мадам Уй се мотаят наоколо. А сега занеси плановете във Вашингтон, приятелю. Ето ти оръжие. Може да ти потрябва.

Хадли взе тежкия автоматичен пистолет със заглушител, освободи предпазителя и застреля Лупеску право в сърцето.

— Отдавна се съмнявахме във верността ти към Народната република — изрече Хадли на перфектен руски. — Сега вече знаем. В Кремъл ще се зарадват.

Хадли прескочи трупа и отвори вратата. Пред него стоеше Чанг.

— Куче — изръмжа Чанг и вдигна тежкия автоматичен пистолет със заглушител.

— Чакай! — извика Хадли. — Ти не разбираш...

Чанг стреля веднъж. Хадли се строполи на пода.

Чанг бързо свали азиатската си маска и под нея се показа лицето на истинския Антон Лупеску. Мадам Уй се върна в стаята и зяпна от изненада.

— Не се тревожи, мъничката ми — каза Лупеску. — Провокаторът, който се наричаше Хадли, всъщност беше Чанг, китайски шпионин.

— Но кой беше другият Лупеску? — попита мадам Уй.

— Очевидно той е бил истинският Хадли — отвърна Лупеску. — Къде ли може да бъдат тези планове?

След внимателно претърсване, върху дясната ръка на трупа на онзи, който се бе нарекъл Джеймс Хадли, откриха една брадавица. Тя бе изкуствена. Под нея се намираше скъпоценния микрофилм.

— Кремъл ще ни възнагради — каза Лупеску. — Сега ние...

Той млъкна. Мадам Уй вдигна тежкия пистолет със заглушител.

— Куче! — изсъска тя и застреля Лупеску в сърцето. Мадам Уй с твърда ръка свали маската си, откривайки под нея лицето на истинския Джеймс Хадли — американския таен агент.

Хадли бързо слезе на улицата. Черната лимузина още чакаше, а белязаният грък бе извадил пистолет.

— Е? — попита гръкът.

— У мен са — отвърна Хадли. — Добра работа свърши ти, Чанг.

— Нищо работа — отвърна шофьорът и като смъкна маската си, откри лицето на хитрия китайски детектив. — Май трябва да побързаме за летището, а, старче?

— Давай — каза Джеймс Хадли.

Мощната черна кола се впусна в тъмнината. В ъгъла на купето нещо помръдна и се уви около ръката на Хадли. Беше истинската мадам Уй.

— О, Джими — каза тя. — Най-после всичко свърши, нали?

— Всичко свърши. Ние победихме — отвърна Хадли и прегърна силно момичето.

ЗАКЛЮЧЕНАТА СТАЯ

Сър Тревор Меланби, ексцентричният стар английски учен, имаше малка лаборатория в един от ъглите на имението си в Келт. Една сутрин, на 17 юни, той влезе в лабораторията си. Когато минаха три дни и възрастният лорд не се появи, семейството му се разтревожи. Когато откриха, че вратата и прозорците на лабораторията са заключени, те повикаха полиция.

Полицаяте разбиха тежката дъбова врата. Вътре намериха сър Тревор, проснат безжизнен върху бетонения под. Гърлото на известния учен бе зверски разкъсано. Оръжието на убийството, една тризъба градинска вила, лежеше наблизко. Освен това бе откраднат и един скъп персийски килим от Бухара. Но пък всички врати и прозорци бяха здраво заключени отвътре.

Това бе едно невъзможно убийство и невъзможен грабеж. Но бяха налице. При тези обстоятелства повикаха главният инспектор Мортън. Той пристигна веднага, заедно с приятеля си доктор Круч, известния криминолог-аматьор.

— Дяволите да го вземат, Круч — заяви след няколко часа инспектор Мортън. — Признавам, че това ме озадачава.

— Изглежда доста трудно — каза Круч, като се взираше отблизо в редиците празни клетки, голия бетонен под и шкафа, пълен с блестящи скалпели.

— По дяволите — изстена инспекторът. — Прегледах всеки сантиметър от стените, пода и тавана за тайни проходи. Плътни, напълно плътни са, мамка му.

— Сигурен ли си? — попита доктор Круч с изписана хитрост върху веселото си лице.

— Абсолютно. Но не виждам защо...

— Доста очевидно е — каза доктор Круч. — Кажете ми, преброи ли лампите в лабораторията?

— Разбира се. Шест.

— Правилно. А сега преброй електрическите ключове и ще откриеш, че са седем.

— Но не разбирам...

— Не е ли ясно? — попита Круч. — Кога си чувал за съвсем плътни стени? Нека опитаме ключовете!

Те ги включиха един по един. Когато завъртяха последния, се чу зловещ скърцащ звук. Покривът на лабораторията започна да се издига върху масивни стоманени колони.

— Боже мили! — извика инспектор Мортън.

— Точно така — каза доктор Круч. — Една от дребните ексцентричности на сър Тревор. Той обичаше да се проветрява.

— Значи убиецът се е измъкнал през отвора между стената и покрива, а после го е спуснал отвън...

— Нищо подобно — заяви доктор Круч. — Тези винтове не са използвани от месеци. Освен това максималната височина на отвора между стената и покрива е по-малка от седемнадесет сантиметра. Не, Мортън, убиецът е бил по-хитър.

— Да пукна, ако разбирам нещо — каза Мортън.

— Помисли малко — продължи Круч. — Защо убиецът ще използва толкова грубо оръжие като градинска вила, при положение, че до ръката си има смъртоносните скалпели?

— Да ме вземат мътните! — отвърна Мортън. — Не знам!

— Има една причина — мрачно заяви Круч. — Знаеш ли нещо за естеството на изследванията на сър Тревор?

— Цяла Англия знае — отговори Мортън. — Той разработваше метод за увеличаване интелигентността на животните. Да не би да намекваш...

— Точно така — каза Круч. — Методът на сър Тревор се е оказал успешен, но той не е имал възможност да го представи на света. Забеляза ли колко празни клетки има тук? В тях е имало мишки, Мортън! Собствените му мишки са го убили, а после са избягали по отходните тръби.

— Аз... Аз не мога да повярвам — изненада се Мортън. — Защо са използвали градинската вила?

— Мисли, човече! — извика Круч. — Те са искали да прикрият престъплението си. Те не са искали цяла Англия да започне да лови

мишки! Затова са използвали вилата, за да разкъсат гърлото на сър Тревор... След като е бил мъртъв.

— Защо?

— За да прикрият следите от зъбите си — тихо произнесе Круч.

— Хम्म. Чакай! — замислено произнесе Мортън. — Това е разумна теория, Круч, но тя не обяснява кражбата на килима!

— Изчезналият килим е последната следа — каза доктор Круч.
— Едно микроскопско изследване ще покаже, че килимът е бил разкъсан и измъкнат по тръбите парче по парче.

— Че защо, за Бога?

— Единствено, за да бъдат унищожени кървавите следи от хиляди миши стъпки — обясни доктор Круч.

— Какво бихме могли да направим? — попита Мортън след дълга пауза.

— Нищо! — отвърна ядосано Круч. — Аз лично се прибирам у дома и отивам да си купя няколко дузини котки. Предлагам ти да сториш същото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.